

сълзи отъ радостъ, за дѣто сме били работили тѣй добрѣ за народа. Всички познати, българи и другородни, които го срѣщали, го сърадвали за това. Между други съ ентусиазмъ се отзовавалъ за насъ прѣдъ него и Д-ръ Лонгъ, американецъ, учителъ въ американското училище Робертъ-Колежъ, който бѣше познатъ добрѣ съ нашето семейство.

2/14 октомврия, сѣбота.

Него день прѣминахме съ получване разни и изпращане разни писма, както и съ посрѣщане и приемане разни познати и непознати посѣтители, които идваха да ни сърадваатъ за пѣтуването ни въ Бирмингамъ и за произнесенитѣ тамъ рѣчи, обнародвани и въ нѣкои лондонски вѣстници още въ петъкъ сутринята.

И тукъ една бѣлѣжка мимоходно. Въ Бирмингамъ срѣщитѣ и говоренето станаха между 4 и най-късно 8 часа вечерята. Между това, тия рѣчи се обнародваха още сжщата вечеръ въ Бирмингамъ, а пакъ въ Бирмингамъ още на другия день сутринята въ петъкъ ние четохме и телеграфическо съкращение отъ тѣхъ, пристигнало тамъ споредъ нѣкои лондонски вѣстници и залѣпено по стѣнитѣ на нѣкои обществени заведения и въ мѣстната борса. При тия условия и при тази обстановка не е наистина никакъ чудно, дѣто въ Англия печатътъ се нарича голѣма обществена сила. Той може да се нарече още и най-бързата сила.

XIV.

Слѣдъ завръщането отъ Бирмингамъ.

Сжщия день, по обикновеному, дойде надвечеръ приятельтъ ни г. Janson, та ни зе и заведе въ Ритшмондъ, дѣто пакъ госпожа Janson съ своята образована племя-